

A kiteljesedő és a kiteljesedni segítő Madarász Gyula festőművész⁹⁶

Madarász Gyula (1935–2012) életében a természetébresztő tavasz nemcsak a március 14-i születésnap miatt, hanem a tavaszi tárlatok évadnyitó eseményeire készülés miatt is pezsgő időszak volt. Rákészülés az éves körforgásra. 2012-ben is azt reméltük, hogy a Debreceni Tavaszi Tárlat többszörös nívódíjasa, a Holló-, Csokonai- és Kölcsey-díj birtokosa is ott szerepel a törzsgárdás kiállítók között. Fájdalmunk, hogy nem így lett...

Teremtő Ura 2012. február 8-án hazahívta, s mi a temetésén egy éve és egy hónapja búcsúztunk tőle. Akik ott voltunk, láthattuk a temetési gyülekezet összetételéből azt, hogy tehetségben, emberségben, áldásokban gazdag élete miatt a kapcsolatszálak a Köztemetőbe vonzották a szülőföldről és városunkból a közeli és távoli, a vidéki, fővárosi és Kárpát-medencei barátokat, pályatársakat, tanítványokat és tisztelőket. Élő művészabló vette körül ravatalát, kiegészítve a társművészetek és tudományos közélet más jeles személyiségeivel a végtisztességtevő gyülekezetet.

A rajztanári indulás tölcseárszerűen tárgult, s egyre többen fértek bele a szívébe: szakkör, tanszék, alkotótábor, művésztelep, nemzetközi művésztelep – majd ezekből több is, és mindezek újabb és újabb tájegységekre terjedtek ki. Integráló és koordináló személyisége révén a kitáguló haza is megjelent, amikor dolgozott a Kárpát-medencei Magyar Festők Művésztelepéért, a Nagybányai Tájékpfestők Telepéért, s az Erdély tájain létrejött táborokért – például Gyergyószárhegyen, Magyarlápason és Targovistén. Kiteljesedő élete másokat is kiteljesedni segített.

Hogyne hiányozna, s hogyne adnánk helyt itt egykori tanszékén ennek az emlékkiállításnak, hogy Madarász Gyula kiáltson nekünk a színek, a formák és tónusok nyelvén, s üzenjen a tűzpiros, a vörös, a sárga, a tiszta-kék, az üdezöld

---

⁹⁶ Fekete Károly rektor a Debreceni Református Hittudományi Egyetem és a Művészeti Tanszék Bakos Tibor Kisgalériája nevében köszöntötte Madarász Gyula festőművész 2013. március 20-án megnyitott emlékkiállítását. Itt a köszöntő szerkesztett változatát adjuk közre.

és a feketés-kék, mert a színek őt hozzák vissza közénk! Megidézik ősz hajkoronáját, nevető, élénk tekintetét, a szeretett tájak, emlékek élet-ízét, s a munkásan is rendezett műterem-lakás otthonosságát.

Bizony, hiányzik közéleti-kulturális jelenléte, amikor kart-karba öltve ott voltak feleségével, Margitkával a város művészeti-kulturális eseményein, hiányzik a társasági ember, a népdalszerető és énekelni tudó, a más nemzeteket tisztelő, de ízig-vérig magyar értelmiségi. Köszönet éppen ezért minden alkotásért, amely most őt is idehozta, felidézi példa-életét, és továbbörökítik képei azt az ethoszt, amit az ő egész habitusa sugárzott.

Szerencsés helyzetem van, mert a Család jóvoltából a temetés utáni napoktól kezdve minden nap Madarász Gyula 2004-ben festett Ősz című képe néz le rám, és munkám közben biztat a maga életességével, dinamikájával és lobogásával a rektori szobában, hogy el ne keseredjek a nehézségek között, hogy ne szürküljek bele bokros teendőimbe, s ne fojtsanak meg akták, meg ne ölje meg lelkemet a körülöttünk tapasztalható lélektelenség. Nemcsak gyönyörködtet Gyula Bátyám képe, hanem naponta valóságos része erőforrásaimnak, amely igyekvésre serkent, s azt példázza: a mi munkánk nem hiábavaló az Úrban.

Emlékezésünk éppen ezért csonka lenne, ha a hálaadás nem törne fel belőlünk Madarász Gyula életművéért, s nem jutna eszünkbe a 90. zsoltár kérése:

„Örvendeztess meg bennünket annyi napon át, ahányon át megaláztál, annyi éven át, ahányban rossz sorunk volt! Legyenek láthatóvá tetteid szolgáládon, és méltóságod fiaikon! Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!” (15–17.)